

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

10 noiembrie 2020

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

mun. Chișinău

Timofti Vladimir
Toma Nadejda
Țurcan Anatolie
Cobzac Elena
Boico Victor

juducând fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2019, în cauza penală în privința lui

Tincu Vasilii xxxxx, născut la xxxxx,
originar și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.03.2018 – 25.06.2019;
Instanța de apel: 12.08.2019 – 16.10.2019;
Instanța de recurs: 09.01.2020 – 10.11.2020.

A C O N S T A T A T

1. Prin sentința Judecătorei Orhei (sediul Telenești) din 25 iunie 2019, Tincu Vasilii a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 5 (cinci) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost încasat din contul lui Tincu Vasilii în beneficiul lui Chiorescu Vitalie, prejudiciul material în sumă de 4 305 (patru mii trei sute cinci) lei și prejudiciul moral în sumă de 30 000 (treizeci mii) lei.

A fost încasat din contul lui Tincu Vasilii în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în sumă de 479,56 (patru sute șaptezeci și nouă, 56) lei.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Tincu Vasilii, la data de 11 octombrie 2017, aproximativ ora 18:00, fiind în stare de ebrietate produsă de alcool, în stradă, în fața gospodăriei sale din xxxxx, xxxxx, în rezultatul unui conflict apărut între dânsul și vecinul său Chiorescu

Vitalie, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, intenționat, având scopul de a-i cauza suferințe fizice și vătămări corporale ultimului, l-a îmbrâncit de corp și i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față, după ce cu toporul i-a aplicat o lovitură în regiunea stângă a feței, apoi o lovitură în regiunea frunții și capului pe stânga, cauzându-i vătămări corporale sub formă de echimoză și excoriații pe torace și pe regiunea lombară, traumatism cranio-cerebral manifestat prin comoție cerebrală, fracturi liniare ale marginii infra orbitale stângi și procesului frontal al osului zigomatic stâng, plăgi pe cap și pe obrazul stâng, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii unui corp despicător, ca consecință formându-se o cicatrice ireparabilă pe față care au făcut ca aspectul feței părții vătămate să devină neplăcut, adică i-a fost desfigurată iremediabil fața fiind necesară o intervenție chirurgicală plastică pentru înlăturarea cicatricii.

Acțiunile lui Tincu Vasiliu, au fost încadrate în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, care a condus la o desfigurare iremediabilă a feței.*

3. Avocatul Coșneanu Svetlana în numele inculpatului Tincu Vasiliu, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul Tincu Vasiliu să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 156 Cod penal, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art. 90 Cod penal.

3.1. În motivarea apelului a indicat, că la data de 11 octombrie 2017, conflictul a fost provocat de însăși partea vătămată Chiorescu Vitalie, astfel că acesta inițial a iscat un conflict cu soția inculpatului Tincu Vasiliu și cu nașa lui de cununie Chiorescu Ana, moment în care inculpatul nu era, iar ulterior când a revenit acasă Tincu Vasiliu, partea vătămată a intrat în conflict și cu Chiorescu Andrei, care este fratele său.

Susține apărarea, că partea vătămată a provocat acțiunile lui Tincu Vasiliu, deoarece acesta a lovit partea vătămată cu foarfecile de curățat vița de vie în urma acțiunilor de violență și insulte din partea lui Chiorescu Vitalie.

În opinia apărării, inculpatul Tincu Vasiliu urmează a fi recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 156 Cod penal, deoarece acțiunile acestuia incorect au fost calificate în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, or inculpatul a acționat în stare de afect, provocată de către partea vătămată Chiorescu Vitalie.

Menționează, că prima instanță nu s-a expus asupra faptului că însăși partea vătămată Chiorescu Vitalie, i-a aplicat lovituri lui Tincu Vasiliu și i-a provocat leziuni corporale neînsemnate ultimului, din care motiv Chiorescu Vitalie a fost tras la răspundere contravențională în temeiul art. 78 alin. (1) Cod contravențional, și fiindu-i stabilită o sancțiune sub formă de amendă în sumă de 750 lei.

Consideră apărarea, că instanța de fond examinând cauza, s-a condus de rechizitoriu, însă nu a analizat probele obiectiv și sub toate aspectele, or

reieșind din cele descrise în rechizitoriu, prima instanță l-a recunoscut vinovat pe Tincu Vasilii de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, iar în cadrul ședințelor de judecată, vinovăția acestuia nu a fost dovedită.

Precizează, că potrivit declarațiilor martorului Vîlcu Nina, audiată în cadrul ședinței de judecată, nu rezultă că inculpatul Tincu Vasilii i-a aplicat lovituri lui Chiorescu Vitalie cu toporul, deoarece aceasta nu este martor ocular la cele întâmplate din data de 11 octombrie 2017, astfel că declarațiile acesteia nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare a inculpatului Tincu Vasilii în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal.

Indică, că instanța de judecată nu a luat în considerație toate probele pertinente la dosar, conducându-se doar de poziția acuzării.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2019, a fost admis apelul declarat, casată parțial sentința primei instanțe, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, *„prin care lui Tincu Vasilii, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, în conformitate cu art. 90 alin. (6) Cod penal, i-a fost suspendată condiționat pedeapsa aplicată pe un termen de probațiune de 5 (cinci) ani, obligându-l ca în termenul stabilit să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent și prin comportare exemplară și muncă cinstită să îndreptățească încrederea ce i s-a acordat și în termen de 1 (unu) an să repare prejudiciul cauzat părții vătămate”*.

4.1. În motivarea soluției pronunțate, instanța de apel a indicat, că instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității, raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, corect a stabilit situația de fapt, acordând faptelor reținute în sarcina inculpatului Tincu Vasilii o încadrare juridică corespunzătoare, și anume în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, care a condus la o desfigurare iremediabilă a feței*.

Instanța de apel a stabilit, că prima instanță corect a încadrat acțiunile inculpatului Tincu Vasilii în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, or probele administrate la materialele cauzei dovedesc cu certitudine faptul că acesta a acționat intenționat, producând vătămarea gravă a integrității corporale, care a condus la o desfigurare iremediabilă a feței, nefiind stabilită existența „stării de afect”, din care motiv a fost respinsă solicitarea apărării privind recalificarea acțiunilor infracționale comise de inculpatul Tincu Vasilii, în baza art. 156 Cod penal.

Instanța de apel a constatat, că în speță au fost stabilite toate elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, inclusiv vinovăția inculpatului Tincu Vasilii, iar prima instanță s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt, motivându-și concluzia prin cumulul de probe administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate

cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Instanța de apel a precizat, că starea de afect a făptuitorului, în lipsa unei legături cauzale care a condiționat-o, nu poate constitui temei de aplicare a art. 156 Cod penal, deoarece această stare de afect este starea psihică ce se caracterizează printr-o emoție intensă, de scurtă durată, legată de activitatea instinctivă și de reflexie necondiționată. Este o stare care nu depășește limitele normalității, fiind însoțită de modificări spontane (*dar nu și psihotice*) ale activității psihice, astfel că starea de afect exprimă atitudinea subiectului infracțiunii nu în raport cu faptul comiterii de către el a infracțiunii, dar în raport cu comportamentul victimei, manifestat înainte de începerea infracțiunii.

Instanța de apel a apreciat critic argumentele inculpatului Tincu Vasilii precum că acesta cu o foarfecă de viță de vie i-a aplicat lovituri părții vătămate, deoarece declarațiile inculpatului au fost combătute atât prin declarațiile părții vătămate, declarațiile martorului Chiorescu Andrei, precum și prin concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 201832D0023 din 14 februarie 2018, potrivit cărora, leziunile corporale depistate în regiunea capului și feței puteau fi cauzate de un obiect dur despicător cum ar fi topor sau bărdiță, iar leziunile corporale depistate în regiunea capului și feței nu puteau să survină în urma aplicării de lovituri cu foarfecile de tăiat vița de vie.

Prin urmare, instanța de apel a respins argumentele apărării care a susținut că inculpatul a acționat în stare de afect provocată de partea vătămată Chiorescu Vitalie, or faptul că însuși partea vătămată Chiorescu Vitalie i-a aplicat lovituri lui Tincu Vasilii, provocându-i leziuni corporale neînsemnate, pentru ce a fost tras la răspundere contravențională în temeiul art. 78 alin. (1) Cod contravențional, nu poate constitui o probă certă care să dovedească faptul că inculpatul Tincu Vasilii a acționat în stare de afect.

Instanța de apel a menționat, că circumstanța potrivit căreia partea vătămată Chiorescu Vitalie a provocat conflictul, ceea ce nu a fost negat de către ultimul, urmează a fi evaluată în procesul de individualizare a pedepsei penale, în contextul în care potrivit art. 76 alin. (1) lit. g) Cod penal, la stabilirea pedepsei se consideră circumstanțe atenuante, ilegalitatea sau imoralitatea acțiunilor victimei, dacă ele au provocat infracțiunea.

A accentuat instanța de apel, că poziția apărării este una declarativă, or în cadrul cercetării judecătorești nu a fost probată tensiunea emoțional puternică, pentru ca inculpatul Tincu Vasilii să fie limitat în posibilitatea de a-și alege conduita, în contextul în care atât din declarațiile inculpatului, precum și din declarațiile părții vătămate și a martorilor, rezultă că Chiorescu Vitalie l-a stropit cu un pahar de vin pe inculpat, iar acesta a strigat la soția sa să-i aducă toporul cu care mai apoi l-a lovit în regiunea feței și a capului, acesta căzând jos. Astfel, situația de conflict creată între partea vătămată Chiorescu Vitalie și inculpatul Tincu Vasilii, nu reprezintă o situație psihotraumatizantă acută, iar atât probele, precum și declarațiile martorilor cercetate în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond și în instanța de apel,

nu confirmă alegațiile părții apărării precum că inculpatul a acționat în stare de afect.

Instanța de apel, a indicat că din materialul probator al cauzei penale se constată că inculpatul Tincu Vasiliu a conștientizat caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și în mod intenționat, având scopul de a-i cauza suferințe fizice și vătămări corporale părții vătămate, l-a îmbrâncit de corp și i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față, după ce cu toporul i-a aplicat o lovitură în regiunea stângă a feței, apoi o lovitură în regiunea frunții și capului pe stânga, cauzându-i vătămări corporale sub formă de echimoză și excoriații pe torace și pe regiunea lombară, traumatism cranio-cerebral manifestat prin comotie cerebrală, fracturi liniare ale marginii infra orbitale stângi și procesului frontal al osului zigomatic stâng, plăgi pe cap și pe obrazul stâng, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii unui corp despicător, ca consecință formându-se o cicatrice ireparabilă pe față care au făcut ca aspectul feței părții vătămate să devină neplăcut, adică i-a fost desfigurată iremediabil fața, fiind necesară o intervenție chirurgicală plastică pentru înlăturarea cicatricii.

4.2. În temeiul art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a constatat că sub aspectul individualizării pedepsei penale, instanța de fond nu a acordat deplină eficiență circumstanței atenuante stabilite la caz, și respectiv prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal.

Instanța de apel a menționat, că acțiunile inculpatului Tincu Vasiliu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, iar în conformitate cu criteriile enunțate la art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunea respectivă se califică ca infracțiune „gravă”.

Astfel, din materialele cauzei penale, instanța de apel a reținut că inculpatul Tincu Vasiliu a recunoscut parțial vina în săvârșirea infracțiunii incriminate, anterior nu a fost judecat, iar în conformitate cu art. 76 Cod penal, în privința acestuia a fost reținută circumstanța atenuantă – ilegalitatea sau imoralitatea acțiunilor victimei, dacă ele au provocat infracțiunea, precum și în conformitate cu art. 77 Cod penal, careva circumstanțe agravante nu au fost reținute.

Cu referire la individualizarea pedepsei stabilită inculpatului Tincu Vasiliu, instanța de apel a conchis, că soluția primei instanțe privind modalitatea de executare a pedepsei este una inequitabilă în raport cu personalitatea inculpatului și circumstanțele comiterii faptei, or instanța de fond a evaluat insuficient circumstanța ce se referă la faptul că infracțiunea a fost provocată de către partea vătămată Chiorescu Vitalie, în contextul în care nu s-a stabilit nici un temei de a considera că realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectarea și resocializarea inculpatului este posibilă doar cu izolarea acestuia de societate și că această modalitate de executare a pedepsei este una echitabilă și necesară în raport cu personalitatea inculpatului și circumstanțele comiterii infracțiunii, reținându-se în acest sens faptul că inculpatul Tincu Vasiliu anterior nu a fost judecat, iar în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit faptul că ilegalitatea acțiunilor părții

vătămate au provocat infracțiunea comisă de inculpat.

În acest context, în temeiul art. 90 alin. (1), (6) Cod penal, instanța de apel a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 5 ani, cu obligarea inculpatului ca în termenul stabilit să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent și prin comportare exemplară și muncă cinstită să îndreptățească încrederea ce i s-a acordat și în termen de 1 an, să repare prejudiciul cauzat părții vătămate.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia, cu menținerea sentinței primei instanțe.

5.1. În argumentarea recursului menționează, că decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului.

Susține, că instanța de apel a ignorat prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, deoarece pronunțând o decizie de condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru săvârșirea infracțiunii imputate lui Tincu Vasilii, nu va fi atins scopul principal și anume prevenirea de săvârșirea de noi infracțiuni de către inculpat, care locuiește în vecinătate cu victima și mai persistă ură față de acesta, căruia nu i-a achitat prejudiciul încasat de către instanța de fond.

Precizează recurentul, că instituția suspendării condiționate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, dar trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

În opinia acuzării, instanța de apel trebuia să mențină inculpatului pedeapsa stabilită de către prima instanță, pentru a nu contribui la dezvoltarea în rândul cetățenilor a sentimentului că nu pot beneficia de o protecție adecvată din partea statului și curmarea încrederii infractorilor în faptul, că vor fi blând pedepsiți, or în cadrul examinării cauzei penale, nu au fost stabilite careva motive în temeiul cărora să se concluzioneze că nu este rațional ca inculpatul Tincu Vasilii să nu execute pedeapsa cu închisoare prevăzută de lege și solicitată de acuzare pentru fapta comisă.

Conchide acuzarea, că corectarea inculpatului, ca scop al pedepsei penale, presupune conștientizarea de către acesta a celor comise și reîncadrarea acestuia în activitatea societății, însă comportamentul inculpatului denotă lipsă de încredere, din care motiv este imposibilă corectarea și reeducarea acestuia fără izolarea reală de societate.

Astfel, susține că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în privința inculpatului nu va fi realizat, or pedeapsa aplicată nu este proporțională în raport cu persoana inculpatului și cu fapta pe care inculpatul a comis-o, în special prin prisma gradului prejudiciabil.

Instanța de apel a ignorat cerințele stipulate în prevederile art. art. 101, 394, 414 Cod de procedură penală, iar hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, aplicându-se greșit pedeapsa individualizată și contrar prevederilor legale.

6. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că, acesta este pasibil admiterii din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să admită recursul, să caseze total hotărârea atacată și să mențină hotărârea primei instanțe, când apelul a fost greșit admis.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri nemotivate și contradictorii, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul prevederilor art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și a jurisprudenței naționale, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În același context, Colegiul penal lărgit menționează, că hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea superficială sau motivarea în termeni vagi – evazivi, reprezintă motiv de casare.

După cum rezultă din conținutul recursului declarat de către acuzatorul de stat, acesta critică decizia instanței de apel prin prisma temeiurilor de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Raportând temeiurile de casare invocate la circumstanțele cauzei, Colegiul penal conchide asupra temeiniciei argumentelor din recursul dedus judecății, deoarece decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea dispunerii suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate inculpatului Tincu Vasiliu.

În acest sens, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că deși prima instanță la condamnat pe inculpatul Tincu Vasiliu în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip

semiînchis, instanța de apel dispunând admiterea apelului declarat de partea apărării, a casat parțial sentința, inclusiv din oficiu, și a pronunțat o nouă hotărâre prin care „*lui Tincu Vasilii, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, în conformitate cu art. 90 alin. (6) Cod penal, i-a fost suspendată condiționat pedeapsa aplicată pe un termen de probațiune de 5 (cinci) ani, obligându-l ca în termenul stabilit să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent și prin comportare exemplară și muncă cinstită să îndreptățească încrederea ce i s-a acordat și în termen de 1 (unu) an să repare prejudiciul cauzat părții vătămate*”.

În primul rând, din analiza dispozitivului deciziei instanței de apel Colegiul penal stabilește că acesta a fost expus într-o manieră neclară, nefiind specificat în care parte sentința este casată și în care parte este menținută.

Totodată, dacă instanța de apel a ajuns la concluzia casării sentinței primei instanțe doar în partea modului de executare a pedepsei, atunci din dispozitivul acesteia urma să rezulte concluzia dacă se menține același termen de pedeapsă stabilit de către prima instanță, fapt care de către instanța de apel a fost omis.

Mai mult, în conținutul art. 90 alin. (1) Cod penal, sunt indicate expres circumstanțele care permit aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei, iar la alin. (6) al aceluiași articol sunt enumerate expres obligațiile pe care instanța de judecată le poate pune în sarcina inculpatului pe durata probațiunii, pe când din dispozitivul deciziei instanței de apel nu rezultă consecutivitatea aplicării acestor norme.

În al doilea rând Colegiul penal lărgit constată și faptul, că motivarea deciziei instanței de apel, în partea dispunerii suspendării condiționate a executării pedepsei este contradictorie materialelor cauzei, contravine prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal și nu conține motive legale pe care se întemeiază soluția, fapt ce impune concluzia casării totale a deciziei instanței de apel cu menținerea sentinței primei instanțe.

Sub acest aspect, instanța de recurs reține ca fiind întemeiate argumentele din recursul acuzatorului de stat cu privire la faptul, că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în privința inculpatului Tincu Vasilii, nu va fi realizat fără executarea reală a pedepsei stabilite, or pedeapsa aplicată nu este proporțională în raport cu persoana inculpatului și cu fapta pe care inculpatul a comis-o, în special prin prisma gradului prejudiciabil.

Aici instanța de recurs accentuează, că prima instanță corect a statuat că inculpatul Tincu Vasilii a săvârșit o infracțiune gravă, care face parte din categoria infracțiunilor contra vieții și sănătății persoanei.

În aceeași ordine de idei prezintă importanță și modalitatea de săvârșire a infracțiunii de către inculpat, care având scopul de a-i cauza suferințe fizice și vătămări corporale părții vătămate, l-a îmbrâncit de corp și i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față, după ce cu toporul i-a aplicat o lovitură în regiunea stângă a feței, apoi o lovitură în regiunea frunții și capului pe stânga, cauzându-i vătămări corporale sub formă de echimoză și excoriații pe torace și pe regiunea

lombară, traumatism cranio-cerebral manifestat prin comoție cerebrală, fracturi liniare ale marginii infra orbitale stânga și procesului frontal al osului zigomatic stâng, plăgi pe cap și pe obrazul stâng, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii unui corp despicător, ca consecință formându-se o cicatrice ireparabilă pe față care au făcut ca aspectul feței părții vătămate să devină neplăcut, adică i-a fost desfigurată iremediabil fata, fiind necesară o intervenție chirurgicală plastică pentru înlăturarea cicatricii.

Potrivit practicii judiciare, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lor proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de către alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În acest context, Colegiul penal reține ca fiind întemeiate argumentele acuzatorului de stat cu privire la faptul, că scopul pedepsei penale, și anume prevenirea de săvârșirea de noi infracțiuni de către inculpat, care locuiește în vecinătate cu victima și mai persistă ură față de acesta, căruia nu i-a achitat prejudiciul încasat de către instanța de fond, nu poate fi realizat în speță prin aplicarea față de inculpatul Tincu Vasiliu a unei pedepse cu suspendare condiționată a executării acesteia.

Or, deși instanța de apel a reținut circumstanțele atenuante recunoașterea vinovăției și faptul că inculpatul a fost provocat de către partea vătămată, iar careva circumstanțe agravante în sensul art. 77 Cod penal, în privința inculpatului nu au fost identificate, totuși având în vedere gravitatea infracțiunii și modalitatea săvârșirii acesteia rezultă că prima instanță întemeiat a ajuns la concluzia că reeducarea și corectarea inculpatului Tincu Vasiliu va fi realizată doar prin izolarea acestuia de societate.

Astfel, Colegiul penal statuează, că în speță și-au găsit confirmare argumentele acuzatorului de stat, în speță fiind incidente prevederile pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel la stabilirea modalității de executare a pedepsei nu a ținut cont în măsură deplină de principiile generale de individualizare a pedepsei, precum și de prevederile Părții generale a Codului penal și a aplicat neargumentat prevederile art. 90 Cod penal, fapt ce impune necesitatea de a casa decizia supusă recursului cu menținerea sentinței primei instanțe.

7. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscriptie Chişinău, Bradu Valentina, se casează total decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 16 octombrie 2019, în cauza penală în privinţa lui Tincu Vasiliu xxxxx şi se menţine sentinţa Judecătoriei Orhei (sediul Teleneşti) din 25 iunie 2019 prin care Tincu Vasiliu xxxxx a fost recunoscut vinovat şi condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 5 (cinci) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea din contul lui Tincu Vasiliu în beneficiul lui Chiorescu Vitalie, prejudiciul material în sumă de 4 305 (patru mii trei sute cinci) lei şi prejudiciul moral în sumă de 30 000 (treizeci mii) lei.

S-a dispus încasarea din contul lui Tincu Vasiliu în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în sumă de 479,56 (patru sute şaptezeci şi nouă, 56) lei.

Termenul executării pedepsei cu închisoare stabilite lui Tincu Vasiliu xxxxx urmează a fi calculat din momentul reţinerii inculpatului.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunţată la **10 decembrie 2020**.

Preşedinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor